

ת"פ 29620/01/23 - מדינת ישראל ע"י נגד אחמד מחאמיד (עציר) ע"י

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 29620-01-23 מדינת ישראל נ' מחאמיד(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט אלכס אחרר המאשימה נגד הנאשם
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד עמית אליתים	
אחמד מחאמיד (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד פאיז יונס	

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום - החזקת נשק שלא כדין - עבירה לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 והחזקת חלק של נשק - עבירה לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

כעולה מעובדות כתב האישום החל ממועד שאינו בידעת המאשימה במדויק ועד ליום 3/1/23, בשעות הבוקר, במהלך חיפוש שנעשה על פי צו בבית הנאשם באום אל פאחם, החזיק הנאשם בתוך חדר בקומה הראשונה, בתוך ארון אחסון בו סירים, באקדח חצי אוטומט מסוג FN מספר סידורי

L 30192, קליבר 9 מ"מ כשבתוך הנשק מחסנית ריקה התואמת את סוג הנשק.

במעשיו האמורים החזיק הנאשם שלא כדין באביזר נשק ובנשק שמסוגל לירות כדור ולהמית אדם.

טרם שמיעת הטיעונים לעונש ולבקשת ב"כ הנאשם הופנה עניינו של הנאשם לשירות המבחן וזאת לצורך קבלת תסקיר לעניין העונש בעניינו. המאשימה לא התנגדה להפניית עניינו של הנאשם לשירות המבחן אולם ציינה שאין בכך כדי להגביל את עמדתה העונשית שהינה מאסר, כך גם הודע לנאשם ע"י בית המשפט.

ביום 13/4/23 התקבל מטעם שירות המבחן התסקיר בעניינו של הנאשם ממנו עולה כי מדובר בנאשם בן 22 שנים, רווק, אשר עצור עד תום ההליכים, מיום 3/1/23.

כעולה מהתסקיר, הנאשם לקח אחריות חלקית למעשיו, וציין כי הנשק שנמצא בבית המשפחה הוא שלו, וזאת לאחר שרכש אותו מצד ג'. הנאשם ביטא בפני שירות המבחן חרטה, ביחס למעשיו, והביע רגשות של צער והבנה לחומרת הסיטואציה בה הוא נמצא.

שירות המבחן אף שוחח עם אביו של הנאשם ובמסגרת אותה שיחה, לדברי שירות המבחן, בלטה מצוקת האב סביב מעצרו הממושך של הנאשם, גישתו הייתה מגוננת מחד, ומאידך ביטא האב עמדות שומרות חוק ומכבדות ממסד.

הנאשם נעדר עבר פלילי וזו מעורבותו הראשונה והיחידה בעבירות פליליות, התנהגותו אינה מעידה על דפוסי התנהגות עברייניים מושרשים. שירות המבחן התרשם בסופו של דבר כי קיים סיכון לא מבוטל להישנות התנהגות דומה בעתיד מצדו של הנאשם, ועל כן, לא מצא לנכון להמליץ על חלופה עונשית או שיקומית במסגרת הקהילה, כך שבסופו של דבר אין מנוס מהטלת ענישה מאחורי סורג ובריח לצד המלצה בפני הגורמים הרלוונטיים בשב"ס לשקול את האפשרות של שילוב הנאשם בהליך טיפולי מתאים בחסות שב"ס.

ביום 3/5/23 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש, המאשימה עתרה במסגרת טיעוניה למתחם ענישה הנע בין 18-36 חודשי מאסר ובתוך המתחם ביקשה המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון לצד ענישה הצופה פני עתיד וקנס כספי שלא יפחת מ- 5,000 ₪. המאשימה הדגישה במסגרת טיעוניה את נסיבות ביצוע העבירות, את הפגיעה בערך החברתי המוגן, וכן את נסיבותיו האישיות של הנאשם בהן העובדה כי מדובר בנאשם נטול הרשעות קודמות.

המאשימה התייחסה במסגרת טיעוניה לעמדת שירות המבחן ולאמור בתסקיר, ועתרה להטלת ענישה התומכת בטיעוניה ובפסיקה אליה הפנתה במסגרת טיעונים אלה.

מנגד, ב"כ הנאשם הפנה במסגרת טיעוניה לגילו הצעיר של מרשו, לעובדה כי מדובר בנאשם נטול הרשעות קודמות אשר הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום לקח אחריות על מעשיו חסך זמן שיפוטי יקר ושווה במעצר עד תום ההליכים מיום 3/1/23.

ב"כ הנאשם טען כי העבירות בהן הורשע מרשו לא בוצעו תוך תכנון מוקדם או תחכום, עסקין בנאשם נורמטיבי בעל יציבות תעסוקתית אשר גדל במשפחה נורמטיבית ותומכת.

לדבריו מרשו נגרר אחר חברה שולית, ועתה הוא מבין את משמעות בחירתו השגויה.

לדבריו יש לקבוע מתחם ענישה הנע בין 12-18 חודשים ובנסיבות העניין יש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו.

הנאשם ביקש לומר את דברו, וזאת כדלהלן: **"אני מצטער ומתחרט על מה שעשיתי, וקשה לי בבית סוהר, אני לא אוכל ולא ישן"**.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

אין צורך להכביר מילים בדבר חומרת מעשיו של הנאשם, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם. הנאשם במעשיו פגע בערכים חברתיים של שלום הציבור ובטחונו, הגנה על חיי אדם ועל הסדר הציבורי הואיל ונשק המוחזק שלא כדין עלול להביא לפגיעה בשלטון החוק ובנושאי שלטון החוק המבצעים את תפקידם ואף בפגיעה בגופם ובנפשם של אזרחים חפים מפשע.

פסיקת בתי המשפט, במיוחד בשנים האחרונות, מחמירה מאוד בעבירה של החזקת נשק שלא כדין נוכח התופעה החמורה והמסוכנת של החזקת נשק בידיים שאינן מורשות לכך.

בית המשפט העליון ברע"פ 3278/23 **ולדיסלב מיכאלוב נ' מ"י** (החלטה מיום 2.5.23, פורסם בנבו) חזר על הרציונל העומד בבסיס הצורך בענישה מחמירה למי שהורשע בעבירות אלה-

"לא אחת עמדתי על הסיכון הנשקף מעבירות של החזקת נשק שלא כדין ועל הצורך בענישה מחמירה בעבירות אלה: [...] הסיכון הכרוך בעבירות של החזקת נשק שלא כדין נובע מהנזק הפוטנציאלי אשר עלול להיגרם ממנו - אף אם הנשק נתפס בטרם נזק זה התממש. בפרט, קיים סיכון, כפי שאנחנו נוכחים לדעת לא אחת, כי הנשק עלול להגיע לידיים עברייניות וייעשה בו שימוש אשר יוביל בסופו של יום לגביית מחירים כבדים בנפש. על כן, יש, ככלל, להשית ענישה מוחשית, אשר תרתיע מפני החזקת נשק גנוב שלא כדין" (רע"פ 4079/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (20.6.2021))."

החזקת נשק שלא כדין יש בה כדי להוביל, ואכן מובילה בפועל, למקרים חמורים של שימוש מסוכן בנשק, בין אם משום שהנשק מגיע לידיים עברייניות, בין אם הנשק מגיע לידי מי שמנסים לפגוע בביטחונם ובשלומם של תושבי המדינה ובין אם מחמת שנגרמות תאונות כתוצאה מהשימוש בנשק. ביהמ"ש העליון חזר והזכיר רק לאחרונה:

"החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי ... ענייננו ב"מכת מדינה" שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים ..ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת "אם מחזיקים - למאסר נשלחים. לא למותר להזכיר כי המחוקק מצא לעגן בהוראת שעה עונשי מינימום לעבירות נשק, כך שהעונש שיושט על מבצעה יתחיל מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא אם החליט בית המשפט מטעמים מיוחדים להקל בעונש (סעיף 144(ז) לחוק העונשין, וראו חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 472; (ע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' אחמד קדורה (14.04.22)).

עמדת בית המשפט העליון היא שעל בתי המשפט לתרום את חלקם במיגור תופעה מסוכנת זו על דרך של החמרת הענישה עם מי שמחזיק בנשק שלא כדין. כך גם תיקון 140 לחוק העונשין קבע עונש מינימום ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם בהליך זה שלפני. כפי שנכתב בע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ירין ביטון (14.02.21):

"עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות דיני עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם בבנו] (5.11.2019) (להלן: עניין סובח))...הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברייני עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק...".

מגמת ההחמרה קיבלה ביטוי בפסיקתו של ביהמ"ש העליון בע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (14.09.22) באשר לכל עבירות הנשק לרבות העבירות בהן עסקינן:

"כי הענישה המחמירה והבלתי מתפשרת כאמור צריכה לחול ללא סייגים על כל נאשם בגיר באשר הוא, שכן "בטיפולנו בעבירות [נשק] מסוג זה ובמבצעה, להרתעת היחיד והרבים ולהרחקת עברייני הנשק מהחברה על ידי השמתם בין כותלי הכלא לתקופות ממושכות יש מעמד בכורה", ועל כן "ככלל, יעדים עונשיים אלו מוחקים מניה וביה את בקשת העברין לשיקום [...] גם כאשר מדובר בעברין צעיר שהסתבך לראשונה בפלילים ובקשתו לשיקום כנה ואף זוכה לתמיכתו של שירות המבחן" ... זאת, מסיבה פשוטה: "בימים קשים אלה, השיקום שבראש מעיינו הוא שיקום המרחב הציבורי המדמם כתוצאה מעבירות נשק בלתי פוסקות והשימוש העברייני בנשק חם." (שם). בהקשר זה אוסיף ואציין את המובן מאליו: בית משפט שמקל בעונשו של עברין נשק מכביד על החברה שנאלצת להגן על עצמה - על כל בניה ובנותיה - מעברייני נשק. במילים פשוטות יותר, בהן השתמשתי בתוארי את מדיניות הענישה הראויה ביחס לעבירות מין, עסקין במשחק-סכום-אפס: בית משפט שמרחם על העברין אינו מרחם על הקורבן הבא" (ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 (14.9.22); ראו גם ע"פ 4103/22 מדינת ישראל נ' מוחמד אמון, פסקה 9 (6.11.22)).

כאמור, בתי המשפט בכלל ובית המשפט העליון בראשם, קבעו מדיניות ענישה מחמירה ביחס לכל מי שעובר עבירות בנשק. מדיניות מחמירה זו הינה פועל יוצא של ריבוי המקרים שבהם נעשה שימוש בנשק המוחזק שלא כחוק המסכן חיי אדם. כפי שנכתב בע"פ 6383/21 קריף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.02.22):

"לעיתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנימוקים גם יחד. ממד החומרה שבהן נעוץ בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובבטחון הפרט דורשת ענישה מחמירה, מעבר לזו שהייתה נקוטה בעבר. בפסיקה הובהר שוב ושוב בשנים האחרונות כי הענישה בעבירות נשק צריכה להיות מחמירה. לצערנו מספרן והיקפן של עבירות אלה גדלים בשנים האחרונות. פגיעתו הרעה של הנשק אינה תחומה לסביבה העבריינית. לא פעם נפגעי העבירה נקלעים למקום במקרה, ואינם קשורים למעגל עברייני כלשהו. כל חטאו של נפגע עבירה, לפעמים, הוא בכך שיצא מביתו ובחר להסתובב ברשות הרבים.

הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בליבת חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתעה" של הנפגע הפוטנציאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעילות העבריינית, פועלה ושאיפתה לשלוט בתחומים רחבים ושונים...אקדח שיוור "במערכה השלישית" גורם כמובן לנזק רב, אך גם אקדח שמונח על השולחן "במערכה הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממשי. יש לקשור אפוא מלחמת חורמה על עבירות הנשק למיניהן, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה...אין להפריז במשקל שיש לתת לנתונים כגון סוג האקדח, ולקבוע מעין "מדרגה עונשית" שמתקדט אך ורק בנתון זה ובתוצאה, ולא בסיכון שנוצר. העיקר נעוץ, כאמור, בכוחו של הנשק לפגוע באדם - ואף להמיתו - ולשבש את חיי השגרה של החברה. כפי שהובהר,

חלק מרעתן החולה של עבירות הנשק מצוי לאו דווקא בשימוש הישיר בנשק, אלא בנוזקים שנלווים להחזקה ונשיאה של כלי נשק בידי אזרחים באופן בלתי חוקי."

לראיה באשר לקריאות של בתי המשפט בכל הערכאות, להעלות את רף הענישה בעבירות הנשק לסוגיהן בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח (05.11.19 [פורסם בנבו]) יצאה קריאה ברורה ומפורשת להחמיר בענישה בעבירות נשק:

"המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הרתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן"

כפי שנאמר בעפ"ג (ח'') 23517-02-20 מדינת ישראל נ' אלכילאני [פורסם בנבו] (28.07.20): "מגמת החמרה זו ניכרת במיוחד בפסיקה מן התקופה האחרונה, החמרה אשר באה לידי ביטוי, בין היתר, בכך שהסך התחתון של מתחם הענישה בעבירה של החזקת נשק שלא כדין, גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי, עולה על תשעה חודשי מאסר, דהיינו, פרק זמן אשר אינו מאפשר ריצוי עונש המאסר על דרך של עבודות שירות." וכן בהמשך: "אם נסכם את הדברים: גזר-דינו של בית-משפט השלום, שהסתפק בהטלת ענישה של שמונה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, אינו יכול לעמוד, וזאת בשים לב לחומרת העבירה של החזקת נשק שלא כדין, ופוטנציאל הסיכון הטמון בהחזקת הנשק ללא היתר, עבירה שהפכה ל"מכת מדינה", והביאה למגמת החמרה בפסיקה כשבית המשפט נקרא להירתם למאבק בעבירה זו."

לאחרונה נקבע בערעור פלילי 2165/23 מדינת ישראל נ' פלח בלאל, ע"י כב' השופט אלרון כדלהלן: "... הודגש לא אחת כי יש לנקוט במדיניות ענישה ממשית ומשמעותית, בה ניתן מעמד בכורה מבין שיקולי הענישה לשיקולי הרתעת היחיד והרבים, שמשמעותה הרחקת עברייני הנשק מהחברה לפרק זמן משמעותי, ע"י השמתם מאחורי סורג ובריח".

ובהמשך, נאמר כדלהלן: "מדיניות הענישה המחמירה חלה על "כל חולית השרשרת העבריינית" בעבירות הנשק, החל ממי שסוחר בנשק לא חוקי או רכיביו, ועד למי שנוטל אותו ועושה בו שימוש לא חוקי".

סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת החזקת נשק מלמדת על טווח ענישה רחב התלוי לרוב בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

בע"פ 545/20 פלוגי נ' מדינת ישראל (3.5.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 12 חודשי מאסר בפועל לאחר שהמערער, בעל עבר נקי, הורשע באחזקת ונשיאת אקדח, מחסנית תואמת ו-50 כדורים.

בע"פ 5765/20 אבו בכר נ' מדינת ישראל (22.3.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 18 חודשי מאסר בפועל לאחר שהמערער, בעל עבר נקי, הורשעו בהובלת ונשיאת 2 אקדחים, טעונים כל אחד במחסנית מלאה ונאמר: "יש להצר על כך שהמערערים, שאין להם עבר פלילי ולא הסתבכו בעבירות נוספות מאז האירוע נשוא כתב האישום, הסתבכו בעבירות כגון דא. ברם, מדיניות הענישה בעבירות נשק ידועה. המדובר ב"מכת מדינה", שאת פירות הבאזשים שלה אנו חווים, לצערנו, כמעט מידי יום, ומכאן מדיניות ההחמרה בעבירות כגון דא."

ברע"פ 4079/21 פלוגי נ' מדינת ישראל (20.6.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 6 חודשי מאסר בפועל שהוטל תוך חריגה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום ונקבע: "כפי שהדגשתי פעם אחר פעם, הסיכון הכרוך בעבירות של החזקת נשק שלא כדין נובע מהנזק הפוטנציאלי אשר עלול להיגרם ממנו - אף אם הנשק נתפס בטרם נזק זה התממש. בפרט, קיים סיכון, כפי שאנחנו נוכחים לדעת לא אחת, כי הנשק עלול להגיע לידיים עברייניות וייעשה בו שימוש אשר יוביל בסופו של יום לגביית מחירים כבדים בנפש."

ברע"פ 3619/21 אבו הלא נ' מדינת ישראל (26.5.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 10 חודשי מאסר בפועל ונאמר: "אנו עדים פעם אחר פעם לשכיחותם של עבירות הנשק בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית. החזקת נשק חם בידי מי שאינו מורשה לכך עלול להוביל לתוצאות הרוג אסון, אשר יגבו מחירים כבדים בנפש ולפיכך הסיכון הפוטנציאלי הגלום בעבירת החזקת נשק הוא רב. על כן, העובדה כי לא נגרמה פגיעה בחיי אדם, אין בה כשלעצמה כדי להמעיט מהחומרה הטמונה בהחזקת נשק שלא כדין ומהסיכון שנוצר לביטחון הציבור. משכך, ראוי להטיל ענישה מוחשית אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים (רע"פ 5613/20 אלהוזייל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.8.2020); רע"פ 4065/18 איאסו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2018))."

במכלול הנסיבות, אני סבור כי העונש שהושת על המבקשים אף מקל עמם ואין בו כדי לבטא את החומרה שיש בהחזקת כלי הנשק המאולתרים."

בעפ"ג 12888-03-22 מדינת ישראל נ' אגבריה (07.11.22) קיבל בית המשפט המחוזי בחיפה את ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על הנאשם שהורשע בהחזקת אקדח, מחסנית ותחמושת והחמיר עונשו מ-7 חודשי עבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל. הנאשם שם היה מבוגר בעל משפחה במצב כלכלי ירוד, נעדר עבר פלילי הסובל ממגבלות בריאותיות.

באשר לבקשת הסנגור לקביעת מתחם ענישה חמור פחות מזה שאליו הפנתה המאשימה מצאתי לנכון להפנות לדברים נוספים שנכתבו בעניין סובח, שלדאבון הלב, רלוונטיים מתמיד בימים טרופים אלה כאשר אנו מתבשרים חדשות לבקרים על שימוש לא חוקי בנשק בסביבה אזרחית:

"..לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפיצותן של עבירות מסוימות ההופכות ל'מכת מדינה', ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס להן... השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה ... על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת"

הנאשם כאמור, החזיק בתוך חדר בקומה הראשונה בביתו, מוסלק בארון אחסון ובו סירים, אקדח חצי אוטומטי המצויד במחסנית ריקה.

אמנם, בסופו של יום לא נעשה שימוש בנשק, עם זאת אין בכך כדי להפחית מחומרת הנסיבות הקשורות בביצוע המעשים ולהתעלם מהנזק ומהפגיעות הפוטנציאליות שהיו עלולים להתרחש.

בהתחשב בעובדות ונסיבות חמורות אלה ובמגמת ההחמרה ההדרגתית של בית המשפט העליון בעבירות נשק, מצאתי כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם **נע בין 13 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.**

קביעת העונש ההולם

אין כל חולק כי עונש מאסר בפועל יפגע בנאשם, שזוהי הסתבכותו הראשונה ומעולם לא נשא בעונש מאסר כך גם עמדה עונשית זו כלומר מאסר מאחורי סורג ובריח אף תואמת את עמדת שירות המבחן.

עם זאת, לקחתי בחשבון את העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, זוהי אכן הסתבכותו הראשונה, הנאשם לקח אחריות על מעשיו, הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר.

שיקולי הענישה בעניינו, מופנים במיוחד ואולי אף בעיקר להרתעת הפרט והרבים, שכן העבירות בהן הורשע הנאשם הוכרו זה מכבר כמכת מדינה ובתי המשפט מחויבים לנקוט במגמת ענישה מחמירה, כך שלכל מעורב פוטנציאלי יהיה ברור שהחזקת הנשק, השימוש בו, רכישתו, הובלתו, או סחר בו, יוביל בהכרח להטלת ענישה בדמות מאסר בפועל לתקופה ממושכת ומשמעותית שכן רק בדרך זו יהיה ברור לאותם מעורבים פוטנציאליים שמעורבות בעבירות שכאלה היא אינה כדאית.

מחד עומד בפני בית המשפט הצורך בהרתעת הרבים דוגמת הנאשם ובשמירה על אינטרס הציבור, מאידך עומדות נסיבותיו האישיות של הנאשם הספציפי. איזון שיקולים מתחייב זה, אל לו להתפרש כצעד המחייב את בית המשפט

להעדיף את נסיבותיו האישיות של הנאשם, על פני האינטרס הציבורי הדורש הרחקתו של העבריין מהחברה (ע"פ 5330/20 **ענבתאוי נ' מדינת ישראל**, (22.11.20)) וכאמור המחוקק כבר הביע דעתו בעניין זה בעת תיקון 140 לחוק העונשין.

משנאמר כל זאת, בהתחשב בחומרת המעשים, בנסיבותיהם, במידת הפגיעה בערך החברתי ובמדיניות הענישה הנוהגת, בהודאתו של הנאשם ובנסיבות חייו, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 15 חודשים אשר יחושב מיום מעצרו 3/1/23.

2. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על אחת העבירות בהן הורשע או כל עבירת נשק מסוג פשע.

3. קנס בסך של 7,500 ₪.

יש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מרגע מתן גזר הדין ועד ליום 15/11/23 וזאת באחת מהדרכים הבאות:

· **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".

· **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000** (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).

· **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ניתן בזאת צו להשמדת מוצגים.

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א סיוון תשפ"ג, 31 מאי 2023, בהעדר הצדדים.

